

givet anledning til problemer vedrørende rettens habilitet.

Rigsadvokaten har efter at have indhentet udtalelser fra samtlige statsadvokater oplyst, at spørgsmålet kun i et beskedent antal tilfælde har givet anledning til problemer, og at der derfor næppe er behov for at iværksætte et udvalgsarbejde. Rigsadvokaten har endvidere anført, at han fortsat finder, at den bedste løsning er, at en varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, der er besluttet inden domsforhandlingen, fortsætter indtil denne er afsluttet.

Københavns Byret har endvidere oplyst, at problemet ved denne ret er opstået i flere tilfælde, og at det i hvert fald i et tilfælde har ført til løsladelse af en tiltalt, uanset at betingelserne for varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, må antages at have været opfyldt.

Justitsministeriet finder fortsat, at der er behov for en lovændring.

Justitsministeriet finder imidlertid, at det vil være principielt betænkeligt, som foreslået af Østre Landsret, at fratage kravet om en særlig bestyrket mistanke som betingelse for varetægtsfængsling af hensyn til retshåndhævelsen.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der også betænkeligheder forbundet med forslaget om, at en varetægtsfængsling, der er besluttet inden domsforhandlingen, kan fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil domsforhandlingen er afsluttet. Det skyldes bl.a., at der kan være tilfælde, hvor en domsforhandling må fortsætte eller udsættes ud over den forud afsatte tid, og at varetægtsfængslingen i sådanne situationer i realiteten ville ske på mere ubestemt tid.

Disse betænkeligheder vil imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse ikke være til stede, hvis tiltalte under domsforhandlingen - som efter de gældende regler - har adgang til at få prøvet, om betingelserne for varetægtsfængsling fortsat er til stede. Det vil i så fald være nødvendigt for at undgå inhabilitet, at afgørelsen træffes af en dommer eller en afdeling, der ikke deltager i domsforhandlingen.

Det vil ikke være tilstrækkeligt, at en sådan ordning indføres i tilfælde, hvor afgørelsen om varetægtsfængsling inden domsforhandlingens begyndelse er truffet i medfør af § 762, stk. 2. Det skyldes, at der vil være en del sager, hvor den tiltalte inden domsforhandlingen er varetægtsfængslet efter § 762, stk. 1, nr. 3, f.eks. fordi der er fare for, at tiltalte vil påvirke vidner. Når samtlige vidner er afhørt under domsforhandlingen, vil betingelserne for varetægtsfængsling efter § 762, stk. 1, nr. 3, oftest ikke længere være til stede,

og der skal så på dette tidspunkt tages stilling til, om der er grundlag for fængsling efter § 762, stk. 2.

Det foreslås derfor, at en varetægtsfængsling, hvor fristen efter § 767 er fastsat således, at den udløber efter domsforhandlingens begyndelse, uanset om fængslingen er sket efter § 762, stk. 1 eller stk. 2, skal fortsætte, indtil domsforhandlingen afsluttes ved, at der afsiges dom i sagen. Tiltalte skal som efter de gældende regler kunne anmode om, at varetægtsfængslingen ophæves efter § 766 eller § 768. Hvis en sådan anmodning fremsættes, skal der inden 3 dage træffes afgørelse om, hvorvidt fængslingen skal ophæves.

Hvis den tiltalte er varetægtsfængslet efter § 762, stk. 1, og der ikke er spørgsmål om varetægtsfængsling efter § 762, stk. 2, skal de dommere, der deltager i domsforhandlingen, som hidtil træffe afgørelse. Det forudsættes, at afgørelsen i disse tilfælde som hidtil så vidt muligt træffes med det samme uanset den foreslåede frist på 3 dage. Hvis tiltalte derimod er fængslet efter § 762, stk. 2, eller der opstår spørgsmål om fængsling efter denne bestemmelse, skal afgørelsen derimod træffes af en anden dommer eller - i landsretten - en anden afdeling. Om der opstår spørgsmål om fængsling efter § 762, stk. 2, må afgøres ud fra anklagemyndighedens påstand.

Forslaget vil ligesom det tidligere forslag indebære praktiske problemer for retterne i de tilfælde, hvor en eller flere dommere, som ikke har overværet domsforhandlingen, skal tilkaldes for at tage stilling til, om mistanken mod den tiltalte (fortsat) er særlig bestyrket. Efter forslaget vil disse problemer imidlertid kun opstå i tilfælde, hvor tiltalte under domsforhandlingen udtrykkeligt anmoder om, at varetægtsfængslingen ophæves. Det må antages, at også tiltalte i de fleste tilfælde vil være interesseret i, at domsforhandlingen afsluttes hurtigst muligt, og derfor ikke vil fremsætte ubegrundede anmodninger om ophævelse af varetægtsfængslingen, der ville kunne medføre forsinkelse af domsforhandlingen og dermed en længere varetægtsfængsling. Hertil kommer, at fristen på 3 dage giver rimelig tid til at finde en anden dommer eller en anden afdeling, der har mulighed for og tid til at tage stilling til spørgsmålet, også i de tilfælde, hvor anmodningen fremsættes umiddelbart før en weekend. Fristen betyder endvidere, at bestemmelsen kun får betydning i de relativt få sager, hvor domsforhandlingen strækker sig over mere end 3 dage. Det må derfor antages, at bestemmelsen kun vil blive anvendt i få tilfælde.

Det forudsættes, at behandlingen af spørgsmålet om fortsat fængsling for en anden dommer eller afdeling